

KUR'AN OKUMANIN FAZİLETLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, seyyidinâ ve senedinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd- dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

*مَنْ قَرَأَ الْقُرْآنَ فَحَفِظَهُ، وَاسْتَظْهَرَهُ، وَأَحَلَّ حَلَالَهُ،
وَحَرَّمَ حَرَامَهُ؛ أَدْخَلَ هُ اللُّ الْجَنَّةَ، وَشَفَّعَهُ فِي
عَشْرَةِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ، كُلُّهُمْ قَدْ اسْتَوْجَبَ النَّارَ*

(حم.ه.ت. وضعفه، وابن الأنباري، وأبو نصر السجزي، كر. عد. هب. وابن مردويه عن علي؛ خط)

(عن عائشة)

RE. 438/1 (*Men karâe'l-kur'âne fehafızahû, ve'stazherahû, ve ehâlle helâlehû, ve harrame harâmehû; edhalehu'llâhu'l-cennete ve şeffahû fî aşratin min ehli beytihî, küllühüm kad istevcebe'n-nâr*)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi cümlelerinize üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri ibadetlerinizi, taatlerinizi kabul eylesin...

Peygamber SAS Hazretlerinin mübarek hadîs-i şerîflerinden bir demet *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabınının 438. sayfasından okuyacağınız inşaallah.

Bunların okunmasına ve izâhına başlamadan önce, evvelen ve hâsseten Peygamber Efendimiz'in ruh-i pâkine hediye olsun diye; sonra cümle âlinin, ashabının, etbânının, ahbabının ruhlarına hediye olsun diye; sâir enbiyâ ve mürselînin, cümle evliyâullahın ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Okuduğumuz hadîs-i şerîflerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş olan hadis alimlerinin, râvilerinin ruhlarına hediye olsun diye; eseri telif etmiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Hocamız'ın, kendisinden feyz aldığımız Muhammed Zâhid Kotku ibn-i İbrahim el-Bursevî Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye;

Bu beldeleri Allah Allah diye diye, canını ortaya koyup fîsebîllah cihad ederek fethetmiş olan fatih ecdâdımızın, gazilerin, mücahidlerin, muvahhidlerin ruhlarına; cümle ashâb-ı hayrât u hasenâtın ervâhına ve hâsseten İskender

Paşa'nın ve ondan sonra şu caminin şu güne kadar ayakta kalmasına yardım etmiş olanların ve içinden gelmiş geçmiş cemaatin, imamların, müezzinlerin, hatiplerin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan yakından bu hadisleri dinlemeye gelmiş siz kardeşlerimizin cümle geçmişlerinin ruhu şâd olsun diye; bizyaşayan müslümanların da Mevlâmız'ın rızasına uygun ömür sürerek huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye bir Fâtîha, üç Kulhüvallah okuyup öyle başlayalım, buyurun!

.....

b. Kur'an Okumak ve Ezberlemek

Sözümüzün başında metnini okumuştuk, Hz. Ali Efendimiz'den ve Hz. Âişe Validemiz'den rivayet edilmiştir. Tirmizî'de, İbn-i Mâce'de vardır. İbnü'l-Enbârî, Ebu'n-Nasr, İbn-i Asâkir, Beyhakî, İbn-i Mürdeveyh ve sâirede mevcut.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:¹

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.X, s.145, no:2830; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.251, no:212; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.149, no:1277; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.329, no:1947; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.III, s.490, no:940; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.380; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XI, s.93, no:2717; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXIV, s.111, no:4939; Hz. Ali RA'dan.

Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.81, no:1715; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.I, s.262, no:814; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.521, no:2334; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.235, no:23384.

مَنْ قَرَأَ الْقُرْآنَ فَحَفِظَهُ، وَاسْتَظْهَرَهُ، وَأَحَلَّ حَلَالَهُ،
وَحَرَّمَ حَرَامَهُ؛ أَدْخَلَ هُ اللُّ الْجَنَّةَ، وَشَفَّعَهُ فِي
عَشْرَةِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ، كُلُّهُمْ قَدْ اسْتَوْجَبَ النَّارَ

(.حم.ه.ت. وضعفه، وابن الأنباري، وأبو نصر السجزي، كر. عد. هب. وابن مردويه عن علي؛ خط

عن عائشة)

RE. 438/1 (*Men karae'l-kur'âne fehafızahû, ve'stazherahû, ve ehalle halâlehû, ve harrame harâmahû; edhalehu'llàhu'l-cennete, ve şeffeahû fî aşratin min ehli beytihî, küllühüm kad istevcebe'n-nâr*)

(*Men karae'l-kur'âne fehafızahû*) “Kim Kur'ân-ı Kerîm'i okursa ve ezberlerse; (*ve'stazherahû*) ve onu sırtına yük alırsa...”

O yükün altına girerse veyahut yardımını talep ederse; “Ben Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenmeye çalışayım. Öğreneyim de Allah'ın şefaatine, rızasına böylece ereyim.” diye ondan yardım umarsa...

(*Ve ehalle halâlehû*) “Helâlini helâl bellerse... (*Ve harrame harâmehû*) Haram kıldığı şeyi de haram bellerse.”

“—Bu haramdır, Kur'an böyle diyor. Bu helâldir, Kur'an böyle diyor.” diye helâlini helâl, haramını haram bilir, bellerse...

(*Edhalehu'llàhu'l-cennete*) Allah onu cennete dahil eder; (*ve şeffeahû fî aşratin min ehli beytihî, küllühüm —küllihim* diye de okunabilir— *kad istevcebe'n-nâr*) ve hepsi cehennemi hak

etmiş olan ehl-i beytinden on kişiye şefa'at etmesine müsaade eder.”

Bu hadîs-i şerîf, Kur'an okumanın, ezberlemenin faziletini anlatan pek çok hadîs-i şerîften sadece bir tanesidir. Bu hususta çok hadîs-i şerîfler vardır. Tirmizî hadîs tekniği bakımından (*da'fehû*) zayıf' olarak rivayet etmiştir ama öbür kaynaklarda da geçiyor.

Kur'ân-ı Kerîm'i okuyacağız. “Kim okursa...” diyor. “Ve ezberlerse...” Yani hafızasına nakşederse veyahut o Kur'ân-ı Kerîm'in ahkâmını muhafaza ederse, kaybetmezse... Çünkü okuyup da, Kur'an kursundan mezun olup da, İmam-Hatip'ten mezun olup da, ilâhiyattan mezun olup da yanlış yola giderse, o zaman kıymeti olmaz. Sırf okumasının bir faydası olmaz. Muhafaza ederse...

(*Ve'stazherahû*) “Onunla kendisine yardım düşünürse.” Yâni, “Ben Kur'an'ı öğreneyim de Allah beni sevsin, onunla dünyada, âhirette necat bulayım!” mânâsına. “Veyahut onu sırtlarsa, o yükün altına girerse; ‘Tamam, ben onu alayım, omuzumda taşıyayım.’ gibi Kur'ân-ı Kerîm'i öyle okursa...”

Ve içindeki ahkâma gönül verirse... Helâlini helâl biliyor, hiç itirazı yok; haramını haram biliyor, hiç itirazı yok. “Allah bunu da niye haram kılmış yahu?” gibi itiraz ve vesveseler içine gelmeden tam teslim oluyor; helalini helal belliyor, haramını haram belliyor.

Tamam. Böyle yaparsa Allah onu, kendisini cennete sokar.

“—Yeter mi, kâfi mi?”

Hayır, mükâfatı bu kadar değil. Ehl-i beytinden, ailesinden, etrafından, yakınlarından cehennemi hak etmiş olan on kişiye daha şefaathakkı verir:

“—Haydi bakalım, on kişiye daha şefaathak et!” diye.

Ehl-i Kur’an’ın şefaathak hakkı vardır.

b. Kur’an En Büyük Nimet

İkinci hadîs-i şerîf yine Kur’ân-ı Kerîm ile ilgilidir. Bu hadîs-i şerifi de okuyalım, ikisi hakkında konuşalım.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

مَنْ قَرَأَ الْقُرْآنَ فَرَأَى أَنْ أَحَدًا مِنْ خَلْقِ اللَّهِ عَزَّ
وَجَلَّ، أُعْطِيَ أَفْضَلَ مِمَّا أُعْطِيَ؛ فَقَدْ صَغَّرَ مَا عَظَّمَ
اللَّهُ، وَعَظَّمَ مَا صَغَّرَ اللَّهُ، لَا يَنْبَغِي لِحَامِلِ الْقُرْآنِ
أَنْ يَجِدَّ فِيمَنْ يَجِدُّ، وَلَا يَجْهَلَ فِيمَنْ يُجْهَلُ، وَلَكِنْ
يَعْفُو وَيُصْفَحُ لِعِزِّ الْقُرْآنِ

(خط. عن ابن عمر)

² Hatîb-i Bağdâdî, Târih-i Bağdad, c.IX, s.396, no:4997; İbn-i sâkir, Târih-i Dimaşk, c.LXVIII, s.225; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.525, no:2350; Câmiü’l-Ehâdis, c.XXI, s.236, no:23385.

RE.438/2 (*Men karâe'l-kur'âne, feraâ enne ehaden min halkı'llâhi azze ve celle, u'tiye efdale mimmâ u'tiye; fekad saggara mâ azzama'llâhu, ve azzama mâ saggara'llâhu, lâ yenbağî li- hâмили'l-kur'âni en yecidde fî men yeciddü, ve lâ yechele fî men yechelü, velâkin ya'fû ve yasfehu li-izzi'l-kur'âni*)

“Kim Kur'ân-ı Kerîm'i okur da ondan sonra Azîz ve Celîl olan Allah'ın mahlûkatından bir mahlûka, kendisine verilenden daha faziletli bir şey verilmiş olduğunu sanırsa...”

“—Bak filancaya zenginlik vermiş, boğazda köşk vermiş, altında Mercedes var; geziyor. Onun durumu daha iyi...” gibi...

Allah'ın mahlûkatından bir mahlûku, eline geçmiş olan, elindeki dünyalıklar ve saireler dolayısıyla “Ya onun durumu benden daha iyi...” diye kendisinden daha faziletli sanıverirse, öyle görüverirse, o kanaate sapıverirse yanlış bir iş yapmış olur. “Kur'an verilmiş kendisine, daha ne istiyor!” demek.

Allah kendisine Kur'ân-ı Kerîm'i vermiş de, Kur'ân-ı Kerîm'i okuyor da, hâlâ Allah'ın yaratıklarından bir yaratığa göz dikeyor da onun elindeki başka nimetlere bakıp; “Buna benden daha çok verilmiş.” diye bir kanaate saplanıyorsa yanlış iş yapar. Allah'ın küçülttüğünü büyültmüş, büyülttüğünü küçültmüş olur. Çünkü Allah ehl-i Kur'an'ı Kur'an'ın izzeti dolayısıyla yüceltmıştır, büyültmüştür. Onu küçük görüyor, yanlış iş yapıyor. Dünyalığı küçültmüştür, dünyalığın âhiretin yanında bir kadr u kıymeti yoktur. Onu

da lüzumsuz yere büyülmüş olur. Yanlış bir düşünceye sapmış olur.

Bir insana Kur'an-ı Kerim verilmişse, övünebildiği kadar övünsün, sevinebildiği kadar sevensin çünkü verilebilecek en yüksek şey kendisine nasip olmuş, daha ne istiyor?

Hiçbir kula onun kadar yüksek bir şey verilmemiştir. Kur'an okuyor ya, Kur'an'ı biliyor ya, Kur'an'ın ehli ya... Daha ne istiyor?

Onun bu zihniyette olması lazım. Bu zihniyette olmaz da bu nimetin kadrini bilmezse, yanlış bir iş yapmış demektir. Allah'ın küçülttüğünü gözünde büyük görüyor; büyüttüğü, hakikaten azamet verdiği şeyi de küçültmüş oluyor.

Ehl-i Kur'an'ın kendisine dikkat etmesi lazım! Çünkü kendisi Allah'ın kelâmına sahip olmuştur, lâlettâyin bir insan değildir; her sağa sola koşuşturan insanlar gibi koşuşturması uygun olmaz.

İzahında *cedde-yeciddü*; sa'y etmek mânasına diyor. Yani ehl-i Kur'an'ın her koşanla beraber koşması gerekmez.

(*Ve lâ yechel fî men yechel*) "Cahillik edenlerle beraber onun da cahillik etmesi gerekmez." Yapmaması icap eder.

Peygamber Efendimiz başka insanlar gibi olmadığını, kendisinin sahip olduğu izzeti idrak etmesi gerektiğini ifade ediyor. Öyle başkası gibi yapamaz.

Neden? Ehl-i Kur'an da ondan.

Başkası gibi davranamaz, başkası gibi cahillikler yapamaz, günahlara sapamaz, hafiflikler yapamaz, hafif meşreplikler yapamaz.

(*Velâkin ya'fû*) “Affeder. Kendisine karşı yapılan şeyi yüksekte affeder, bulaşmaz, onunla uğraşmaz. (*Ve yesfahu*) Ve cahilin cahilliğinden geçer, ona mukabele etmez. (*Li-izzî'l-kur'ân*) Kur'an'ın izzeti dolayısıyla vakarını bozmaz.”

Şu tarife bakın, Peygamber Efendimiz ehl-i Kur'an'ın nasıl bir sıfatta olması gerektiğini bize anlatıyor. İbn-i Ömer RA'dan.

İnsan ehl-i Kur'an oldu mu, bir kere en büyük nimet verilmiş olduğunu bilecek, ondan sonra da başka cahiller gibi yapmaması gerektiğini de idrak edecek.

“—Ben ehl-i Kur'anım yahu, bana böyle söylemek yakışmaz. Bana şu adamla münakaşa etmek yakışmaz. Bana şu adamın seviyesizliğine düşmek yakışmaz. Bana şu adamla bir olup da yaka paça kavga etmek yakışmaz. Bana şu cahiller gibi deniz kenarında plajda gezmek yakışmaz. Bana şu insanlar gibi yalan yanlış yolda gitmek yakışmaz...” diye yapmaması gereken şeyleri idrak edip, vakarını muhafaza edip Kur'ân-ı Kerîm'in izzetini koruması gerekir.

Çünkü artık ehl-i Kur'an olmuştur, Kur'an'a bağlı bir kimse olmuştur, onu temsil eden bir kimse olmuştur; vakarını bozmayacak. Affedici, cahillere uymayan, onların kusurlarına aldırmayıp onların küçüklüklerine, ona yaptığı şeylere tenezzül bile etmeyen, yürüyüp geçiveren kimse olması lazım.

Kur'ân-ı Kerîm böyle bir kitaptır. Allah-u Teâlâ Hazretleri bize bu Kelâm-ı Kadîm'in, bu Kelâm-ı Hakîm'in, Kitâb-ı Hakîm'in kadr ü kıymetini bilmeyi nasib eylesin...

Bugün hoca efendinin çocuğunun düğünü vardı, o münasebetle burada bir Kur'an ziyafeti verildi. Küçük küçük genç hafızlar, mâşaallah... Kimisi Türkiye birincisi olmuş, kimisi dünya ikincisi olmuş, kimisi bilmem neredeki yarışmada derece almış... Pırlanta gibi gençler... El-hamdü lillâh, Kur'an yoluna baş koymuşlar, harıl harıl çalışıyorlar. İlâhiler öğrenmişler, Arapça, hadislere dair, zikre dair, dinin inceliklerine dair... İnsanın gözü yaşıyor, göğsü kabarıyor. El-hamdü lillâh...

Allah'ın nuru bu diyarda sönmedi, el-hamdü lillâh. Kâfirler İslâm'ı boğmak istediler ama boğamadılar, bak yine daha güzel filizlendi, daha güzel filizler çıktı. Şu ezanlar inşaallah susmayacak. Şu ibadethaneler bak nasıl ağzına kadar doluyor. Bir ara ne kadar garip, boynu bükük kalmıştı. El-hamdü lillâh... Dolacak. Milletimiz İslâm'ın hak olduğunu anladığı, bildiği için yine aslına dönecek; yine İslâm'ın, Kur'an'ın hâdimi olacak. O yoldan dönmeden inşaallah ne güzel işler yapacaklar... İnsanın göğsü kabarıyor.

Evlâtlarınızı ehl-i Kur'an yetiştirin!

Dün akşam bir yerdeydik; yatsı namazında hoca efendi bir âyet- i kerîme okudu ki, Arapça bilenler erir. O kadar öyle âyet-i kerîme... E cemaat duruyor. Bilmiyor ki... Ne dediğinden haberi yok ki...

Onun için Arapça da öğreneceğiz.

Arapça'ya millet hiç yüzünü döndürüp bakmıyordu da ticarî bakımdan, ticarî münasebetler gelişince; “Para var, şirketler var, tercümanlar çok para kazanıyor, 300 bin lira, 500 bin lira...” şimdi paradan dolayı iş canlandı.

Ama müslüman paradan dolayı yapmayacak. “Ben şu Allah'ın kelâmını iyi anlayayım, şu Rasûlüllah'ın sünnetini iyi anlayayım.” diye Kur'an'a sarılacaksınız.

Yaşlı bir hanımefendi geldi, arabanın içindeyiz, yanımızda bizim çoluk çocuk da var, camdan eğildi:

“—*Es-selâmu aleyküm yâ üstaz!*” diye başladı Arapça tekellüm etmeye...

“—Dur bakalım, Arap turistler çoğaldı bizim memlekette, galiba bir Arap hatun bir şeyler söyleyecek...” diye biraz dinledim.

Beş-altı kelime güzel, muntazam Arapça söyledi. Ondan sonra:

“—Hocam Allah sizden razı olsun.” diye Türkçe'ye döndürüverdi.

Meğer Türkmüş, yaşlı...

“—Arapça öğreniyorum hocam.” dedi.

Allah Allah, hoşuma gitti... Gençler ibret alın, erkekler ibret alın ki kadınlar sizi geçecek.

Benimle mükemmel Arapça cümlelerle konuştu; ben Arap hatunu sandım, “Allah Allah... Dur, turist geldi herhalde... Bir şey mi soracak, ne yapacak?” diye...

Gayet güzel konuştu, gayet güzel dualar etti.

Ođlu da yanındaymış, oğlu da subaymış, “Buna da dua edin!” dedi.

Kur’an’ı öğreneceğiz. Kur’an’ın anahtarı da Arapça.

Rahmetli çok kıymetli bir hoca efendi vardı, babamın arkadaşıydı, nur içinde yatsın. Vefat ettiği zaman mahalleden camları açıp kadınlar;

“—Hocamız bizi bırakıp nereye gidiyorsun?!” diye tabutunun arkasından bağırılmışlar.

Kendisini öyle sevdirmişti... Yüzü gülmezdi ama hiç de kalp kırmazdı; gayet ciddi, çok güzel konuşan müstesna bir insandı.

Miftâhu’l-Kur’ân demiş, bir kitap yazmıştı; “Kur’an’ın anahtarı” demek. Bu Arapça da Kur’an’ın anahtarıdır.

Kur’an’ı okuyorsunuz, Fâtiha’yı okuyorsunuz; heyecan duymuyor. Allahu ekber diyor; heyecan duymuyor. Sûreler okunuyor; heyecan duymuyor.

“—Pekiyi, bu hoca bu sureyi, bu aşr-ı şerîfi niye mihrapta okuyor?”

Her namazın arkasından sana bir öğüt vermek için okuyor. Sen anlamıyorsun. Mâni ne? Cahillik. Cahillik Kur’ân-ı Kerîm ile bizim aramızda bir duvar örmüş.

“—Biz Kur’an’ı anlayamıyoruz.”

Olmaz! Şıkır şıkır, şakır şakır, bülbül gibi Arapça konuşmamız lazım.

Neden? Dedelerimiz Arapça yazmışlar, bütün kütüphaneler Arapça eserler dolu... Arap diyarlarına yüzyıllarca hâkim olmuşuz. *Hâkimü'l-Harameyn* diye Hicaz'dan haber gelmiş. Bizim sultanımız da tevazu göstermiş:

“—Ne demek Arabistan'ın, Mekke'nin, Medine'nin hâkimi sözü... O sözü kabul etmiyorum. *Hâdimü'l-Harameyn* denilsin, biz Harameyn-i Şerîfe'nin hizmetçisiyiz.” diye yazmış.

Oralara asırlar boyu hizmet etmişler. Buralardan sürre alayları tertip etmişler; altınlar, elmaslar, kıymetli şeyler her sene oraya, Peygamber Efendimiz'in mescidine hediye gitmiş. Paralar, imkânlar, mallar, yiyecekler oralara nisâr olmuş.

İngilizler orayı kuşattıkları zaman buradan hükümete baskı yapıyorlar:

“—Teslim etsinler şu Medine'yi...”

Medine'nin paşası [Fahreddin Paşa] diyor ki:

“—Teslim etmem. Ölürüm, teslim etmem!”

“—Yahu teslim et!”

“—Teslim etmem!”

“—Teslim et!”

“—Teslim etmem! Rasûlüllah'ın diyarını teslim eder miyim?” diyor.

Öyle aşk ile hizmet etmişler... En son zamanlara kadar öyle hizmet etmişler.

Arapçayı öğreneceğiz. İngilizce'yi neden öğreniyoruz? Öğrenince küçülüyor muyuz? Hayır. Dillerini öğreniyoruz, tekniklerini öğreniyoruz,

dostluklarını, düşmanlıklarını öğreniyoruz; kendimizi kolluyoruz.

Almanca'yı öğrenince küçülüyor muyuz? Fransızca'yı öğrenince küçülüyor muyuz? İş ters bir taraftan tutturmaya lüzum yok. Öğreneceğiz, Allah'ın kelâmını anlayacağız.

Yalan yanlış fikirler ileri sürüyorlar, ters şeyler...

Bu Kur'an'ın ehli olacağız. Bu Kur'an'ın mânâsını bileceğiz. Bu Kur'an'ın ahkâmını bileceğiz. Bu Kur'an'ın ahkâmını tatbik edeceğiz. Kuru kuruya okumanın faydası yok ki!

“—Faydası yok” değil, Kur'ân-ı Kerîm öyle bir kitap ki yüzüne baksan faydası var ama, kuru kuruya okuyup da ahkâmını tatbik etmediğin zaman öyle günahlara girersin ki, oradan aldığın sevaplardan daha fazla gelir, cehennemi boylarsın, cehenneme gidersin. O bakımdan demek istiyorum. Elbette, yüzüne baksan Kur'ân-ı Kerîm'in faydası var. *Elif, lâm, mîm* desen; Allah bir elifine bir lâmina, bir mimine sevap veriyor. Çok sevabı var ama mânâsını bilersen aliyyü'l-a'lâ olur.

Onun için heves edeceksiniz; her gün 1-2, 3-5 âyet öğreneceksiniz. Mealini öğreneceksiniz, mânâsını öğreneceksiniz. Biraz tefsirden, sizin anlayabileceğiniz şekilde yazılmış tefsirlerden okuyacaksınız. Talebenize, ailenize, çoluk çocuğunuza, büyüklerinize de anlatacaksınız.

Gençseniz:

“—Gelin, üç tane âyet okuyalım, ondan sonra... Haydi bakalım!” diyeceksiniz, büyüklere anlatacaksınız. “Ben bunu biliyorum.” diyeceksiniz.

Yaşlıysanız:

“—Oturun bakalım çoluk çocuk şuraya, bırakın öteki işleri; üç tane ayet okuyacağız, izahını yapacağız...” diyeceksiniz.

Dün akşam bir yerde sohbettedik, Tevbe Sûresi’nden iki tane ayet yetti. Gözyaşları içinde kaldık... İki tane ayet... Her gün bir tane, iki tane ayet okusa, hıfzetse insan neler öğrenir.

Allah cümlemizi ehl-i Kur’an eylesin... O Kur’an’ın vakarına, izzetine, şerefine sahip eylesin... Haramını haram, helâlini helâl bilip, onun mübarek yükünü omuzlarımıza alıp da, kendimize baş tacı edip de hayatımızı öyle sürmeyi nasib eylesin... Ahirette Kur’ân-ı Kerîm’i bize şefaathçi eylesin, davacı etmesin...

“—Yâ Rabbi! Bunlar beni okudular, yolumda gitmediler. Yâ Rabbi! Bunlar beni evlerinde rafa kaldırdılar, hiç yüzümü açmadılar, tozlara gark oldum...” diye bizden davacı olmasın.

c. Her Gün İki Yüz Ayet Okumak

Bu da yine Kur’ân-ı Kerîm ile ilgili bir hadîs-i şerîf ki Ebü’d- Derda RA’dan Deylemî rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

³ *Kenzü’l-Ummâl*, c.1, s.537, no:2408; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXI, s.273, no:23489.

مَنْ قَرَأَ مِائَتَ يَ آيَةٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ نَظْرًا، شُفِّعَ فِي
سَبْعِ قُبُورٍ حَوْلَ قَبْرِهِ، وَخَفَّفَ اللَّهُ الْعَذَابَ عَنْ
وَالِدَيْهِ، وَإِنْ كَانَا مُشْرِكَيْنِ

(الديلمى عن أبى الدرداء)

RE. 438/3 (Men karæ mietey âyetin fî külli yevmin nazaran, şüffia fî seb'i kubûrin havle kabrihî, ve haffefa'llâhu'l-azâbe an vâlideyhi, ve in kânâ müşrikeyni)

(Men karæ mietey âyetin fî külli yevmin) “Kim her gün Kur’ân-ı Kerîm’den iki yüz âyet okursa, (nazaran) bakarak...” Açacak Kur’ân-ı Kerîm’i, nazar ederek okuyacak.

Burada bu nazaran sözü üzerinde biraz durayım. Bir insan Yâsin’i ezbere biliyor; iyi, tamam, güzel. Ama yüzünden okursa sevabı daha çok. Ezbere de okuyabilir ama yüzünden okursa sevabı daha çok.

Yüzünden öyle okursa ne olur?

“Allah ona kendi kabrinin yanında daha yedi kabre şefaât etme hakkı verir. Etrafındaki mezar komşusu yedi kabre şefaât etme hakkı verir. Anası babası müşrik bile olsalar —yani müslüman değil, mü’min değil— anası babası yine o iki yüz âyet okuyan evlattan fayda görür de azapları hafifler. Allah müşrik bile olsa, ana babasının azabını hafifletir.”

“—Pekiyi, mü’min olsa?”

Mü'min olsa başına taç giydirir. Burada yazmıyor ama böyle evlâdın anası babası çok hayırlara nâil olur.

d. Kur'an'ı Uygun Olmayan Yerde Okumak

Bu da Ebu'd-Derda RA'dan Deylemî'nin naklettiği bir hadîs-i şerîf. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

مَنْ قَرَأَ عِنْدَ أَمِيرٍ كِتَابَ اللَّهِ، لَعَنَهُ اللَّهُ بِكُلِّ
حَرْفٍ قَرَأَ عِنْدَهُ لَعْنَةً، وَلَعَنَ الْأَمِيرَ عَشْرَ لَعْنَاتٍ
، وَ يُحَاجُّهُ الْقُرْآنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَ يُنَادِي
هُنَالِكَ ثُبُورًا؛ فَهُوَ وَمِمَّنْ نَسِيَ قَوْلَهُ: لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ
مَثْبُورًا وَاحِدًا

(الديلمى عن أبي الدرداء)

RE. 438/4 (Men karæ inde emîrin kitâba'llâhi, leanehu'llâhu bi- külli harfin karæ indehû lâ'neten, ve leane'l-emîre aşre la'nâtin, ve yuhâccuhu'l-kur'ânu yevme'l-kiyâmeti, feyünâdî hünâlike subûren; fehüve mimmen yukàlu lehû: Lâ ted'u'l-yevme subûran vâhiden.)

Bu hadîs-i şerîf de Kur'ân-ı Kerîm'in iyi maksatlarla okunması, kötü yerlerde kötü maksatlarla, dünya menfaati celbetmek için veyahut da birilerine yağcılık yapmak için okunmaması gerektiğine: okunursa, onun iyi olmayacağına dair.

⁴ *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.546, no:2445; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.261, no:23449.

(*Men karæ inde emîrin kitâba'llâhi*) “Her kim ki bir hükümdarın, komutanın yanında Allah’ın kitabı olan Kur’an’ı okursa; (*leanehu'llâhu bi-küllî harfin karæ indehû lâ’neten*) onun yanında okumuş olduğu her bir harf için Allah ona bir lânetle lânet eder. (*Ve leane’l-emîre aşre la’nâtin*) O emire de her bir harf için on defa lânet eder.”

Okuyana bir, emire on defa lânet eder.

Neden? Emir zalim, okuyan kimse de riyakâr ve gösteriş ehli; emirden bir şey celbetmek için okuyor. Çünkü komutan ya, başkan ya; parası var, pulu var, sarayı var, imkânı var; ya ona bir vazife verir, ya bir kese altın verir, ya bir maaş verir, ya bir şey verir diye...

(*Ve yuhâccuhu’l-kur’ânu yevme’l-kıyâmeti*)
“Kıyamet gününde Kur’an ondan davacı olur.”

“—Beni riya ile okudu, o zalimin yanında okudu!” diye.

O zalim, Kur’an’ı dinleyecek adam değil ki, onun emirlerini tutacak insan değil ki... Şarkı dinler gibi dinliyor, gazel dinler gibi dinliyor...

(*Feyünâdî hünâlike subûren*) “O orada ‘Helak olduk!’ diye bağıır da, işte o kimse, kendilerine. “Bu gün yalnız bir kere helâk olmayı değil, bir çok defa helâk olduk diye bağıırın” denilenlerden olur.

Peygamber SAS Efendimiz, sonra şu ayet-i kerimeyi okudu:

لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَاذْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا

(الفرقان: ١٤)

(*Lâ ted'u'l-yevme subûran vâhiden ve'd'ù sübûren kesîrâ*) [(Onlara şöyle denir:) Bugün (yalnız) bir defa yok olmayı istemeyin; aksine birçok defalar yok olmayı isteyin!] (Furkan, 25/14)

Bu hadisin içinden çıkardığımız mânaya göre, biz bugünkü sözlerle söyleyelim:

“Bir insan dünya menfaati celbetmek için liyakatsiz bir adamın yanında Kur'an'ı okursa...” Hani var ya; adamın dinden imandan nasibi yok, haberi yok; Ramazan'da şurada burada heves ediyor:

“—Ben yapmazsam ayıplarlar. Ağayım ben, yapmam lazım.” diye düşünüyor.

O da bir ziyafet çekiyor, etrafına bir sürü insan topluyor:

“—Haydi bakalım şunu okuyun, bunu okuyun...”

Artık orada ona riya, gösteriş olsun diye, onun menfaatini celbetmek için, cebine aktarmak için sahtekâr insanlar bazı şeyler okuyabiliyorlar. Az da olsa, bunlar bazı yerlerde zaman zaman görülebiliyor.

Tamam, böyle zalim bir başkanın, emirin yanında Allah'ın kelâmını riya ile, gösteriş ile bir kimse okursa; her bir harf için Allah'ın bir kere lânetine uğrar. Emir de on misli lânete uğrar.

Peygamber SAS Efendimiz;

“—İlmi nâhile vermeyin!” demiş, biraz ona benziyor.

“—İlmi nâehile vermeyin, ilme yazık olur, ilme zulmetmiş olursunuz. İlmi ehlinden esirgemeyin, bu sefer bu adamcağıza yazık etmiş olursunuz.”

Ehli işte, öğrenecekti ne güzel, sen ona ilmi öğretmedin. Beriki herife öğrettin; onun hiç o tarakta bezi yok, adam olacağı yok, nâehil kimse. Yazık ettin. Şimdi ilmi nerelerde kullanacak o; şerde kullanacak, dünya menfaati celbetmekte kullanacak.

İlmi nâehile vermeyecek, ehlinden esirgemeyecek. Ehli geldi;

“—Bana şunu öğret!” dedi.

“—Pekiyi gel. Sabah gel, gece gel, gündüz gel...” diyecek, ona öğretecek.

Ama nâehile de ilmi vermeyecek.

Edebiyat fakültesinde okuduğumuz zaman bizim bir profesör vardı, Helmut Ritter.⁵ Kendisi Almandı. Buraya gelmiş; Cihan harbinde, Ça-

⁵Helmut Ritter (1892-1971): 1892 yılında Yahudi bir ailenin çocuğu olarak Almanya’da doğdu. 1910’da liseyi Kassel’de bitirdikten sonra Halle Üniversitesine girdi ve burada ünlü şarkiyatçı Carl Brockelmann ve Paul Kahle gibi büyük alimlerden ders aldı. Türkçe, Arapça, ve Farsça’dan başka İbrani ve Süryani dillerine de vakıftı.

Türkiye’de modern anlamda filoloji tetkik ve usullerinin tanınmasında önemli hizmetleri bulunan Helmut Ritter, 1933 yılında İstanbul Üniversitesi’nde Arap ve Fars filolojisi bölümüne okutman olarak davet edildi. 1938 yılında bu bölüme profesör olarak atandı. Şarkiyat Araştırma Merkezi’nin (Şarkiyat Enstitüsü) kurulmasında önemli bir rol oynadı.

1969 yılında Almanya’ya döndü. 1971 yılında Almanya’da vefat etti. Helmut Ritter, şarkiyat araştırmaları sahasında ilk akla gelen alimlerdendir.

nakkale harbinde bulunmuş. Almanlarla beraber yaptık ya o harbi... O zamandan yerleşmiş. Arapça, Farsça mütehassısı. Almanya'da öyle yetişmiş. Türkiye'de de mükemmel Türkçe öğrenmiş. Ne makaleler yazmış, ne kitaplar yazmış; herkes kitaplarını okur, çok bilgili bir kimse diye hürmet eder.

Bir gün derste bize Arapça okutuyor, Arapça eski metinlerden okuyoruz, dedi ki:

“—Ben Şâfiî mezhebindenim.”

Ben yerimden hopladım. Vay Alman vay... Şâfiîyim deyince benim gözlerim açıldı. O da benim heyecanımı anladı, güldü, dedi ki:

“—Benim hocam İsmâil Sâib Efendi Şafiî mezhebendendi.” İsmâil Saib Hoca diye bir hoca varmış Beyazıt Umumî Kütüphanesi'nde, derya gibi bir adammış. Birisi bir mesele sorduğu zaman:

“—Evladım, git kütüphaneden filanca dolabın üçüncü rafından sağdan sekizinci kitabı al, 75. sayfasını aç, işte o mesele oradadır.” diye söylermiş.

Hafızası öyle kuvvetli bir insanmış. Çok büyük eserler de yazmış da eserleri basılmış. O adam, yanına müslüman olmayan hiç kimseyi kabul etmezmiş.

Bunlar ondan ilim öğreneceğiz diye müslüman olmuş. Bir bizim bu bize Arapça öğreten profesör Helmut Ritter, dünya çapında meşhur bir oryantalist, yani müsteşrik profesör. Bir de bir başkası vardı Oscar Reşer, o da yine ismini

değiştirmiş, Osman Reřat adını almış, müslüman olmuş. O da bir başka yerdeydi Edebiyat fakültesinde; o da onun talebesi.

Bak ilim adamı vakar sahibi oldu mu, gâvuru nasıl döndürtüyor, o ilmi öğreneceğim diye... Kalbi Allah'a kalmış... Zahirde, "Ben müslüman oldum." diyor, "Şâfiî mezhebindenim." diyor, hocasına hürmet ediyor, elini öpüyor. Eh, kalbi Allah'a kalmış. Kalbinden müslüman olursa kurtulur, olamazsa ne diyelim?..

Sizler de bizler de öyle değil miyiz? Müslümanlığı has hâlis yaparsak kurtuluruz. Kalbimizde riya, fesat, fitne olursa herkes zarar eder. O da zarar eder, biz de zarar ederiz.

Zahiren müslüman olmuş; biz zahire göre hükmederiz, ötesine aldırmayız. Adı Oscar iken değiştirmiş Osman adını almış. Anna Maria iken adını değiştirmiş, bilmem ne bilmem ne adını almış. Şöyleyken böyle...

"—Eh, bizi aldatmış."

Bizi aldatmadı, kendini aldattı. Bizi ne aldatacak, biz ne zarar gördük? Kendisi görecek âhirette, aldatmışsa... Hakikaten müslüman olmuşsa kendisi faydasını görecek.

Ama, "Müslümandan gayrisine ilim öğretmem!" deyince kaç tane profesörü önüne diz çöktürmüş de o İsmail Saib Hoca, müslümanım dedirtmiş.

Bizde öyle... Nâehile ilim öğretmek yok.

Bir gün fakültedeyim. Baktım çocukların bazıı, birkaç tanesi başka fakültelerdeki gibi, hani hocaya saygı yok, öyle bir şey yapmaya kalkar

gibi oldular. Dersi kestim... Çok sinirlendim ama; elim ayağım titredi. Bir kestim dersi, camın önüne gittim, birkaç derin nefes aldım... Çünkü çok fena söyleyeceğim; kendimi tutmasam çok fena olacak iş... Ama çocuklar da mum gibi sarardılar. Sonra döndüm dedim ki:

“—Bak, ben size bu dersi siz müslümansınız diye, imanlısınız diye veriyorum. Yoksa çatlasanız vermem bu dersi size. Ağzımı açıp size bir harf öğretmem. Nâehile ilim öğretir miyim? Edebinizi takının, bu şey bir daha tekerrür etmesin.” dedim.

Etmedi el-hamdü lillâh...

Biz başka bir fakülteyiz, hocayız. Bir hukuk profesörü var, o da Elazığ Üniversitesi'ne gidiyor, Ankara Üniversitesi'ne gidiyor, bir de bizim o bulunduğumuz fakülteye geliyor. Ben de oraya başka yerden geliyorum. İkimiz de üniversite hocasıyız.

Ben öteki hukuk profesörüne sordum;

“—Hocam, nasıl buradaki talebeler?”

“—Valla Es'ad Bey, ben buradaki çocuklara hayret ediyorum.

Bunlar melek gibi çocuklar.” dedi.

Bu Adapazarı'nda, Sakarya Mimarlık Mühendislik Mektebi'nde —şimdi fakülte— oldu.

“—Bunlar melek.” dedi. “Kapıyı çalıyorlar; ‘Hocam çok özür dilerim, tren geç kaldığı için geç geldim, izin verir misiniz, derse girebilir miyim?’ diyor, bayılıyorum. ‘Buyur evlâdım.’ diyorum, giriyor içeriye.

Halbuki Elazığ’da, bir tekme vuruyor kapıya... Ceketini omzuna almış, hiç yüzüme bakmadan kabadayı kabadayı giriyor. Hele bir laf söyle... ‘Laf söyle de göreyim!’ gibilerden bir edayla oturuyor yerine.” diyor. “Bu çocuklar melek...” diyor.

Bu çocuklar müslüman da ondan. Bu çocuklar da bilir onlar gibi olmasını... Zaten öyle olur. Müslüman olmasa, ister istemez öyle olur.

İnsan müslüman olmadı mı, hayvandan beter olur. Ne hocasına saygısı kalır, ne babasına saygısı kalır. Anasını merdivenden yuvarlar.

“—Kocakarı, çıkart paraları!”

“—Yok evlâdım...”

Paldur küldür yuvarlar aşağıya...

Müslüman olmadı mı, hiçbir şeyin kıymeti kalmaz. Nerelerden nerelere... Bunu riyakârlık etmemek ve ehline ilim öğretmek sözünden açtık.

Emir, Kur’an okumaktan anlayacaksa, Kur’an’a hürmet edip emrini tutacaksa; onun yanında oku! Anlamayacak bir insanın yanında gazel okur gibi Kur’an okumak olur mu? Olmaz.

“—Okursan ne olur?”

Her harfi için Allah’ın bir lânetine uğrarsın. O herif-i nâşerif de her harfi için on lânete uğrar.

Demek ki, Kur'an ciddi bir kelâm olduğundan, insanın söyleyeceği, okunacağı yere bile dikkat etmesi lazım!

Şuradan, Allah rahmet eylesin, nice hürmetkâr, eski, ilimleri öğrenmiş hafızlar geldi geçti... Diz çöktüler mi burada heykel gibi oturlardı. Ne ağzını kısırdatır, ne vücudunu sallar, ciddi ciddi Kur'ân-ı Kerîm okurlardı.

Bir keresinde, hiç unutmuyorum; müezzinlik yapan gençlerden, çocuklardan bir tanesi:

“—*Ve lem yekün lehuuu küfüven ehad.*” diye okudu.

Orada *lehû* bu kadar uzatılmayacak, (*Ve lem yekün lehû küfüven ehad*) denilecek. Fazla uzatmış.

Namazı kıldık, şuradan dışarıya çıkıyoruz. Hoca efendi rahmetli

—bizim Hocamız değil de buraya misafir gelir giderdi, iyi hafız— dedi ki:

“—Niye *lehû*'yu o kadar uzattın?”

O da işin ciddiyetini anlamadı, yani hocasının ikazını... Biraz gülerek, ezilerek, büzülerek işte bir laflar söyledi. Ne söylediğini unuttum da, “İşte oldu...” gibilerden...

“—Yüzüne bir tokat aşkedersem görürsün! Anlarsın o zaman oldu mu olmadı mı...” dedi.

Ben de hayret ettim; bir *lehû*'yu birazcık uzattı diye hiç ona bile razı olmuyor. Nasıl okuması gerekiyorsa ona göre okuyacak. Kendisi çünkü oturdu mu yerinden kısırdamazdı; heykel gibi dururdu.

Kur'an saygısı, sevgisi, edebi öyledir.

Edep kitaptan öğrenilmez; üstaddan öğrenilir. Hocanın karşısına diz çökersin, öğrenirsin; ilme nasıl kıymet veriliyormuş, ilim nasılmış...

Şurada ben hatırlarım hafız kardeşlerimizden, seneler öncesi mahâric-i hurûfu öğrenmiş, şurada: “—Hocam bana yeniden öğret.” diye diz çöküyor, oturuyor.

Bir *be* harfini kaç defa tekrar ediyor, bir *cim* harfini kaç defa tekrar ediyor... Mahâric-i hurûf ta'limi o kadar ciddi...

Kur'ân-ı Kerîm kıymetli olduğundan her şeyi böyle.

e. Ayete'l-Kürsî Okumanın Sevabı

Bu hadîs-i şerîfi biraz daha dikkatli hafızanıza yerleştirin. Sebebini söyleyeceğim.

Bu hadîs-i şerîf Ebû Ümâme el-Bâhilî Hazretleri'nden rivayet edilmiş. Neseî'de var, İbn-i Hibban'da var, Dâra Kutnî'de var, Taberânî'de var. Buyurmuş ki Peygamber Efendimiz:⁶

⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.114, no:7532; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.92, no:8068; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.30, no:9928; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.II, s.9, no:824; Taberânî, *Dua*, c.I, s.214, no:673; Ebû Ümâme RA'dan.

Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.458, no:2395; Hz. Ali RA'dan.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.221; Muğîre ibn-i Şu'be RA'dan.

İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.170; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.882, no:2534; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c .XXI, s.228, no:23363.

مَنْ قَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ دُبْرَ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ ، لَمْ
يَمْنَعْهُ مِنْ دُخُولِ الْجَنَّةِ إِلَّا أَنْ يَمُوتَ

(ن.حب.قط.طب.ض. والرويانى عن أبى أمامة)

RE. 438/5 (Men karae âyete'l-kürsiyye dübüre külli salâtin mektûbetin, lem yemna'hu duhûle'l-cenneti illâ en yemûte)

“Her kim ki her farz olan namazın arkasından Âyete'l-kürsî'yi okursa...”

Yani Allahu lâ ilâhe illâ hüve'l-hayyu'l-kayyûm... diye başlayan âyet-i kerîme. Vesia kürsîyyihü's-semâvâti ve'l-ard diye geçtiği için içinde adı Âyete'l-kürsî deniyor.

Âyete'l-Kürsî, biliyorsunuz, bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:

اللُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، الْحَيُّ الْقَيُّومُ، لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ
وَلَا نَوْمٌ، لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ، مَنْ ذَا
الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ، يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَ
مَا خَلْفَهُمْ، وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا
شَاءَ، وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَلَا يَئُودُهُ
حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

(البقرة: ٢٥٥)

(*Allâhu lâ ilâhe illâ hüve'l-hayyü'l-kayyûm, lâ te'huzühû sinetün ve lâ nevm, lehû mâ fi's-semâvâti ve mâ fi'l-ard, men ze'llezî yeşfeu indehû illâ bi-iznih, ya'lemü mâ beyne eydîhim ve mâ halfehüm, ve lâ yuhîtûne bi-şey'in min ilmihî illâ bimâ şâe, vesia kürsiyyühü's-semâvâti ve'l-ard, ve lâ yeûdühû hıfzuhümâ ve hüve'l-aliyyü'l-azîm.*) [Allah ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. O Hayy ve Kayyum'dur; dâimâ diri ve yarattıklarını gözetip yönetendir ve her şey varlığını onunla devam ettirir. Kendisini ne bir uyuklama, gaflet, ne de bir uyku tutar. Göklerdeki ve yerdekilerin hepsi onundur. İzni olmadan, onun katında kim şefaath edebilir? O kullarının yaptıklarını ve yapacaklarını, gelmiş ve geleceklerini bilir; ona hiçbir şey gizli kalmaz. Kullar onun ilminden, ancak kendi dilediği kadarından başka bir şey kavrayamazlar. Onun kürsüsü gökleri ve yeri içine almıştır. Onları koruyup gözetmek ona ağır gelmez. O çok yücedir, çok büyüktür.] (Bakara, 2/255) diye, Bakara

Sûresi'ndeki büyük ayet-i kerime.

“Bu âyet-i kerîmeyi kim her farz namazın arkasından okursa, (*lem yemna'hu duhûle'l-cenneti*) onu cennete girmekten hiçbir şey alıkoymaz; (*illâ en yemûte*) ancak ölmesi...”

Ölüm var arada da ondan cennete giremiyor. Yaşıyor da ondan. Ölümden gayri bir şey onun cennete girmesine mâni olmaz. “Girecek cennete ama ölmedi; ölse ondan sonra cennete gidecek.” demek.

Şimdi buna niye “Dikkat edin!” dedim, onu söyleyeyim. Kardeşlerimizin kimisi gidiyor, Suudi Arabistan’da okuyor, -

Allah mübarek etsin.- kimisi Libya’da okuyor, kimisi Şam’da okuyor, kimisi Irak’ta okuyor, kimisi Pakistan’da okuyor. Allah insanın gönlüne hayırlı ilim versin.

“Şeytan da bilgili” derler ya... Araplar’ın içinde de bizden çok daha Arapça iyi bilen insan yok mu?

Arap kendisi, var. Ama hak yoldan gitmiyorsa Arapça bilmesi fayda etmez.

Orada ne görmüşse görmüş, ne okumuşsa okumuş, kimden, hangi bâtil mezhepten öğrenmişse:

“—Efendim bu namazın arkasındaki bu tesbihler, oturmalar, kalkmalar nedir? Ben vallâhi de billâhi de bunların hiçbir tanesini bundan sonra yapmam!” demiş, çıkmış, bir de yemin yapıştırmış.

Sanki bunlar bid’atmış gibi... “Yalanmış, yanlışmış” demek istiyor, “Dinde bunların aslı esası yok.” demek istiyor da yemin-i billah ederek “Böyle yapmayacağım!” demiş.

İsmi sormadım da bu şaşkının, ama bana böyle anlattılar: Suudi Arabistan’da okumuş, veyahut Libya’da okumuş, nerede okuduysa bilmiyorum; gelmiş, bizim bu namazların arkasından salevât getirmemizi, *Sübhâna’llâh* dememizi, *El-hamdü li’llâh* dememizi, *Allâhu ekber* dememizi, *Âyete’l-kürsî* okumamızın hepsini külliyen reddediyor. Yokmuş böyle şeyler

de, yanlış olarak sanki yapılmış da, vallâhi de billâhi de o ondan sonra yapmayacakmış.

E şaşkın adam, senin ilmin daha fındık kabuğunun içini doldurmaz. Daha çok fırın ekmekler yiyeceksin, büyüyeceksin, adam olacaksın, olursan... Ondan sonra anlayacaksın dünyanın kaç köşeli olduğunu, kaç bucağı olduğunu...

Bak, hadîs-i şerîfte kürsî'yi okumayı tavsiye ediyor Peygamber Efendimiz? Bunun karşılığının cennet olduğunu bildiriyor ve "O kişinin cennete girmesine ancak ölümü engel arada, başka bir engel yok." diye bildiriyor.

Bunun gibi tesbihler için de hadis-i şerifler var. O *Sübhâna'llâh*'lar, *El-hamdü li'llâh*, *Allâhu ekber*'ler için de... Ondan sonra, öteki salevatların da sebebi var... Dedelerimizin bize hazır olarak öğretiverdikleri, bizim âdet olarak yapıverdiğimiz bu namazın arkasındaki, önündeki merasimin hepsi hadislerden çıkartılmış.

"—Efendi, sen ne sanıyorsun? Sen dedelerimizi cahil mi sandın? Onlar Arapça kitaplar yazıyorlardı da Araplar'a Arapça öğretiyorlardı. Hâlâ şimdi *Emsele*, *Binâ*, *Maksûd* okutulmuyor mu?"

Hâlâ bizim büyüklerimizin yazdığı bilmem ne kitabı, bilmem ne kitabı Arap âleminde basılır, okunur. Sen dedelerini öyle hor hakir görme.

Bunlar, bu zamâne insanları, bizim buradaki zamâne insanları gibidir. Onlar Arapça biraz bilirler Arap memleketinde ama, onlar öyle derya gibi değil. Onların bilgileri o eskilerin yanında öyle çok değil. Eskiden ne derya gibi insanlar gelmiş geçmiş.

Hemen birazcık bir şey duyunca yolunu bırakıveriyor, yemini basıyor, raydan çıkıyor. Vefasız...

Dikkat edin! Kimisi Cuma kılmaz, kimisi sünnet kılmaz, kimisi hadisleri reddeder, kimisi tesbihleri reddeder, kimisi zikrin karşısına çıkar: Bu zikrin bir faydası yokmuş.

Yahu Rasûlüllah Efendimiz'in beş yüze yakın hadisini topladım be, insaf! Allah insaf versin, sen hiç hadis okumaz mısın?

Kitabına da yazmış: İnsanın oturup da terleyinceye kadar *Lâ ilâhe illa'llâh* demesi, Allah demesinin hiçbir faydası yokmuş beyefendiye göre...

Ya Rasûlüllah Efendimiz var diyor; çatla sırtından! Var diyor işte... Hadîs-i şerîfte var, sana delilleri getireyim!

Allah yarım hoca etmesin... Yarım doktor candan eder, yarım hoca dinden eder derler.

Yarım, eksik... İki tekerlekli araba gider mi? Kamyon gider mi iki tekerlekli? Gitmez. Onun gibi.

Yarım, bir tarafı yok, eğri büğrü, tek ayakla, tek kolla seke seke bir şey yapmaya çalışıyor.

Ya sen dur bakalım! Senin bu dolaştığın meydanlarda eskiden arslanlar kükreyerek dolaşırdı, sen şimdi bir topal tilkisin. Ne sanıyorsun kendini?

Zikri inkâr ediyor, onu inkâr ediyor, bunu inkâr ediyor... Müctehid kesiliyor; Arapça bilmez.

Arapça kelimelerin mânasını anlamaz. Bir de insanların önüne çıkıp rehberlik etmeye, önderlik etmeye çalışıyor, teşkilat kurmaya çalışıyor, insanları o gruba çekmeye çalışıyor, çalışan gruplara çatıyor...

Kardeşim sen benimle uğraşacağına, git şu Bulgar kâfiri ile uğraş, Yunan kâfiri ile uğraş, uğraşacaksın. Ne istiyorsun bizim memleketimizden?

f. Vâkıa Sûresi'ni Okumanın Mükâfatı

Daha dur bakalım...

İki sûreyi okumanın sevabına dair bir hadîs-i şerîf nakledilmiş. İbn-i Asâkir'de kaydedilmiş . Buyurmuş ki Peygamber SAS Efendimiz:⁷

مَنْ قَرَأَ كُلَّ لَيْلَةٍ إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ لَمْ يُصِبْهُ فَقْرٌ
أَبَدًا؛ وَمَنْ قَرَأَ كُلَّ لَيْلَةٍ لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ، لَقِي
اللَّيْوَمَ الْقِيَامَةَ وَوَجْهَهُ كَالْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ

(كر. عن ابن عباس)

RE. 438/6 (Men karae külle leyletin izâ vaka'ati'l-vâkıati, lem yusibhu fakrun ebeden; ve men karae külle leyletin lâ uksimu bi-yevmi'l-kıyâmeh, lekıya'llâhe yevme'l-kıyâmeti ve vechuhû ke'l-kameri leylete'l-bedri.)

⁷ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVI, s.444, no:4192; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.593, no:2700; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.XXI, s.271, no:23483.

(*Men karae külle leyletin*) “Her bir gece her kim *İzâ vakaati’l- vâkıa* Sûresini okursa, ona asla fakirlik uğramaz. Her gece bir kimse *Lâ uksimu bi-yevmi’l-kıyâme* Sûresini okursa, kıyamet gününde Allah’a yüzü ayın on dördü gibi, pırıl pırıl parlak bir şekilde kavuşur.”

Bu iki sureyi ezberlemek lâzım değil mi?

Bu hadisleri neden okuyoruz?

Hak bellediğimiz şeyi tatbik edeceğiz.

İzâ vaka’ati’l-vakıa Sûresi’ni ezberlemek lâzım; insan fakirlik çekmeyecek. Okumak lâzım. İlk önce yüzünden okursunuz okursunuz, sonra ezberlenir. Sonra, *Lâ uksimu bi-yevmi’l-kıyâme Sûresi*’ni de okumak lâzım! Çünkü bazı yüzler o gün kapkara olacak:

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهُ وُتَسْوَدُّ وُجُوهُ

(آل عمران: ١٠٦)

(*Yevme tebyaddu vücûhun ve tesveddü vücûh*)
“Kıyamet gününde bazı yüzler kapkara olacak, bazı yüzler pırıl pırıl nurânî olacak.” (Âl-i İmran, 3/106)

O yüzü ak olanlardan, hem de ayın on dördü gibi pırıl pırıl olanlardan olmak için, o sûreyi okumak lâzım!

Bunun bir hikâyesini de mecmuamızda yazmıştık:⁸

⁸ Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.II, s.491, no:2497; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.674; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIII, s.188; Hz. Osman RA’dan.

Abdullah ibn-i Mes'ûd RA ki, İmâm-ı Azam Efendimiz'in de feyiz aldığı kimsedir. Müfessirlerin pîri sayılır. Abdullah ibn-i Mes'ûd RA ölüm döşegine yatmış. Ağır hasta, ölecek, belli, tamam. Ne yapalım, ölüm hak. Hz. Osman-ı Zinnûreyn yanına ziyarete gelmiş ve diyor ki:

“—Ey İbn-i Mes'ûd!”

Birisi Hz. Osman, dört halifeden üçüncüsü, meşhur Hz. Osman; Kur'ân-ı Kerîm'i toplayan, Peygamber Efendimiz'in iki tane kerimesine peş peşe, yani biri vefat edince ötekisi olmak üzere sahip olmuş olan bahtiyar, Aşere-i Mübeşşere'den kimse. Gelmiş, İbn-i Mes'ûd RA'a diyor ki:

(*Mâ teştekî*) “Şikâyetin ne, hastalığın ne?”

O mübarek de... İnsanlar ne kadar haddini bilip yükseldikçe ne kadar mütevazı oluyorlar... Yüksek insanlar ne kadar mahviyetkarâne hareket ediyorlar. Latife olarak cevap veriyor: (*Zünûbî*) “Günahlarım.” diyor.

“—Miden mi ağrıyor, başın mı ağrıyor, dizinde mi ağrı var, derdin nedir, sıkıntın nedir?”

Onu söyleyip de sevabını kaçırır mı; söylemiyor. “Şuram ağrıyor, buram ağrıyor, öldüm, bittim, ah, vah...” demiyor da, “Nedir şikâyetin?” deyince lafı çevirttiriyor; “Günahlarım. Günahlarımıdan şikâyetçiyim, derdim o.” diyor. Şaka yapıyor. Bir çeşit latife ile cevap veriyor.

(*Ve mâ teştehî*) “Ne arzu ediyorsun? Arzu ettiğini alayım.”

Helva, börek, çörek, neyse, o zamanın imkânlarıyla... Hastanın canı hani bir meyve çeker. Meselâ:

“—Ah bir nar olsa da... Canım ekşi nar istedi...” Hastaların canı böyle bir şeyler çeker.

“—Ne canın çekiyor? Ne istiyorsun? Neye iştiha duyuyorsun?” Ona da yine latifeli cevap veriyor, diyor ki:

(*Rahmete rabbî*) “Rabbimin rahmetini canım çekiyor. Onu istiyorum.” diyor. “Verebilir misin?”

Meyve sebze, yiyecek içecek, tatlı tuzlu demiyor da, “Rabbimin rahmetini...” diyor.

Bakıyor o cevap da öyle, bu sefer Hz. Osman başka bir soru soruyor, diyor ki;

(*Hel âmuru leke bi-tabîb*) “Sana emredeyim mi bir tabip, bir doktor gelsin mi?” Diyor ki:

(*Lâ hâcete lî fîhi*) “Benim doktora ihtiyacım yok! (*Ve't-tabîbu emradanî*) Beni doktor hasta etti.” diyor.

“—Hangi doktor hasta etti? Yanlış ilaç mı verdi?”

Hayır. Doktorların doktoru Allah-u Teâlâ Hazretleri o hastalığı ona nasib etmiş.

“—Bana asıl şifayı verecek olan zât bu hastalığı nasib etmiş. Allah-u Teâlâ bana hastalığı nasib etmiş. Doktor filan istemem.” diyor.

Her cevap böyle nükteli geliyor.

“—Sana biraz para pul, altın para, dinar, dirhem vereyim mi?”

“—Ona da ihtiyacım yok.” diyor.

Para teklif ediyor; “İhtiyacım yok.” diyor, “İşte görüyorsun, hastayım, öleceğim, ne yapayım parayı?” diyor. Gözü tok.

(*Yekûnu min ba'dike li-benâtike*) “Sana lâzım olmasa, senden sonra kız çocuklarına lâzım olur.”

Demek ki İbn-i Mes'ûd'un geride kız çocukları kalmış. Babaları ölecek, kız çocukları geride kalacak. Hz. Osman, “Onlara kalır.” diyor.

(*E tahşâ li-benâtiye fakran*) “Sen benim kız çocuklarımla fakirliğe düşmesinden mi korkuyorsun?” diyor Hz. Osman'a. “Ben onlara *İzâ vakaa Sûresi*'ni öğrettim.” diyor. “Rasûlüllah SAS Hazretlerinden duydum ki:

‘—Kim *İzâ vakaa Sûresi*'ni her gece okursa, asla ona fakirlik, yoksulluk bulaşmaz, gelmez.’ dedi.” diyor.

Râvi bunu duyduktan sonra, her gece okumaya başlamış.

Biz de her gece okuyalım dedik de seyahatti, şunuydu bunuydu, aksatıyoruz. Siz aksatmayın inşaallah. *İzâ vakaa Sûresi*'ni her gece okuyun!

İşte bak, burada o hadîs-i şerîf çıktı. *İzâ vakaa*'yı ve *Lâ uksimu bi-yevmi'l-kıyâme* Sûresi'ni okumak tavsiye edildi.

g. Abdestten Sonra Kadir Sûresi'ni

Okumak

Müjdeli bir hadis-i şerif. Enes RA'dan Deylemî rivâyet eylemiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

مَنْ قَرَأَ فِي إِثْرِ وُضُوئِهِ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ
مَرَّةً وَاحِدَةً، كَأَنَّمِنْ أَلْصَدِّيقِينَ؛ وَمَنْ قَرَأَهَا
مَرَّتَيْنِ، كُتِبَ دِيْوَانِ الشُّهَدَاءِ؛ وَمَنْ قَرَأَهَا ثَلَاثًا،
حَشَرَهُ اللَّهُ مَحْشَرَ الْأَنْبِيَاءِ

(الدلمى عن أنس)

RE. 438/7 (Men karaa fî isri vudûihî innâ enzelnâhü fî leyleti'l-kadri merreten vâhideten, kâne mine's-sıddîkîn; ve men karaahâ merreteyni, kütibe fî dîvâni'ş-şühedâ'; ve men karaehâ selâsen, haşerahu'llâhu mahşere'l-enbiyâ'.) Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl...

(Men karaa fî isri vudûihî) innâ enzelnâhü fî leyleti'l-kadri merreten vâhideten) “Kim abdest aldıktan sonra *Innâ enzelnâhu fî leyleti'l-kadri* Sûresi'ni bir defa okursa... Abdestini aldı, yüzünü, ayaklarını usûlünce yıkadı, namaz için abdest aldı, bitti. Hani havluyla kurulanırken vs: “Abdestin arkasından kim bunu bir defa okursa, (*kâne mine's-sıddîkîn*) sıddîklardan olur.”

⁹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.IX, s.521, no:26090; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.261, no:23450.

(*Ve men karaehâ merreteyni*) “İki defa okursa, adı şehidlerin divanına yazılır.”

(*Ve men karaehâ selâsen*) “Üç defa okursa, (haşerahu’llàhu mahşere’l-enbiyâe) Allah onu peyamberlerle beraber haşreder.”

Abdestin arkasından *Innâ enzelnâhu fî leyleti’l-kadri*’yi bir kere, iki kere, üç defa okumanın sevabı... Abdestten sonra bunu unutmayın!

h. Elli Defa İhlâs Okumak

Enes RA’dan rivayet edilmiş, Sünen-i Dârimî’de var. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

مَنْ قَرَأَ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ خَمْسِينَ مَرَّةً، غَفَرَ اللَّهُ
ذُنُوبَ خَمْسِينَ سَنَةً

(الدارمی، ع. ومحمد بن نصر عن أنس)

RE. 438/8 (*Men karae kul hüva’llàhu ehad hamsîne merreten, gafera’llàhu lehû min zünûbe hamsîne seneten.*)

“Her kim Kul hüva’llàhu ehad Sûresini elli defa okursa, Allah onun elli senelik günahını affeder.”

¹⁰ Dârimî, *Sünen*, c.II, s.553, no:3438; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.585, no;2659; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXI, s.267, no:23470.

i. İki Yüz Defa İhlâs Okumak

Enes RA'dan rivayet edilmiş, Beyhakî'nin *Şuabü'l-İman*'ında var. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

مَنْ قَرَأَ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ مِائَتِي مَرَّةً غَفَرَ اللَّهُ
ذُنُوبَ مِائَتِي سَنَةً

(هَبْ عَنْ أَنَسٍ)

(النسائي، وابن الضريس في فضائل القرآن، وسمويه)

RE. 438/9 (*Men karæ kul hüva'llàhu ehad mietey merretin, gafera'llàhu lehû zünûbe mietey senetin.*)

“Kim Kul hüva'llàhu ehad Sûresini iki yüz defa okursa Allah onun iki yüz senelik günahını affeder.”

İnsanın ömrü de iki yüz seneyi bulmaz, yani bütün ömrü boyunca günahları affedilmiş oluyor.

Bu gibi hadisleri okuyunca tatbik etmek lazım! Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin lütf u keremi çoktur. Bunun sevabına ermek için bunları okumaya devam etmek lazım!

Arkasından gelen üç hadis-i şerif de hep Kul hüva'llàhu ehad'ın faziletine dair:

¹¹ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.506, no:2542; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.329, no:7005; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdat*, c.VI, s.187, no:3243; Zehebî, *Mîzânü'l-İ'tidal*, c.I, s.482, no:1826; Enes RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.586, no:2661; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.269, no:23479.

j. Günde Yüz Defa İhlâs Okumak

Enes RA'ın rivayet ettiğine göre, çeşitli kaynaklarda var, buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:¹²

مَنْ قَرَأَ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ مِائَةً مَرَّةً، غُفِرَ لَلَّهِ
خَطِيئَةُ خَمْسِينَ عَامًا مَا اجْتَنَبَ خِصَالًا أَرْبَعًا:
الدِّمَاءَ، وَ الْأَمْوَالَ، وَ الْفُرُوجَ، وَ الْأَشْرِبَةَ

(عد. هب. كر. عن أنس)

RE. 438/10 (*Men karaa kul huva'llàhu ehadü miete merreh, gafara'llàhu lehû hatîete hamsîne âmen. me'ctünibet hısàlen erbaà: Ed-dimâe, ve'l-emvâle, ve'l-fürûce, ve'l-eşribe*)
Şimdi mânâsını verelim:

(*Men karaa kul huva'llàhu ehad miete merreh*)
“Kim bu *Kul huva'llàhu ehad*'ı yüz defa okursa;
(*gafara'llàhu lehû hatîete hamsîne âmen*)
Allah onun elli yıllık hatalarını, günahlarını
mağfiret eder, affeder, örter, bağışlar, setreder;
(*me'ctünibet hısàlen erbaa*) dört konuda
sakınmayı başardıkları takdirde... Bu *Kul huva'llàhu ehad Sûresi*'ni yüz defa okuyanlar,
şu dört şeyden kendilerini sakınabilmişlerse,
Allah onların elli yıllık günahını affeder.”

Neymiş bu dört şey:

¹² İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LII, s.308; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.437; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.934, no:2661; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.269, no:23477.

1. (*Ed-dimâe*) “Kanlar” Bakın, burada *dem* kelimesinin çoğulu geldi. (*Ed-dimâe*) “Kanlardan kendini koruyabilirse.” Yâni ne demek? Kimsenin kanını akıtmazsa, yaralamazsa, öldürmezse; kâillik, yaralama gibi şey yapmazsa demek. “Kanlardan kendini koruyabiliyorsa, birisinin kanına girmekten kendini koruyabiliyorsa...”

2. (*Ve'l-embvâle*) “Başkasının malını haram yolla gasb veya haksızlık veya aldatmaca veya şu veya bu şekilde neyse, kumar vs... Öyle gasbetmiyorsa, almıyorsa. Haram malları, başkalarının mallarını almıyorsa, başkasının kanlarına girmiyorsa...”

3. (*Ve'l-fürûce*) “Başkalarının namuslarına zarar vermiyorsa...)

4. (*Ve'l-eşribete*) “Meşrubatlardan sakınıyorsa...” Yâni, sarhoşluk veren içkilerden sakınıyorsa...

Daha derli toplu, halkların anlayacağı kelimelerle söyleyecek olursak: “Kan dökmekten, mal çalmaktan, başkasının namusuna tecavüz etmekten, içki içmekten korunmuşsa, korunduğu takdirde, korunduğu müddetçe, yüz *Kul huva'llàhu ehad* okuyanın, elli yıllık günahı affolur.”

Demek ki üç tane hadîs-i şerîf peşpeşe geldi, hepsi Enes RA'dan, *Kul hüva'llàhu ehad*'ın faziletine dair. İki tane daha var sayfanın sonuna kadar, onları da tamamlayıverelim!

k. Bin Tane İhlâs Sûresi Okumanın Karşılığı

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

مَنْ قَرَأَ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ، دُبَّرَ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ
عَشْرَ مَرَّاتٍ، أَوْجَبَ اللَّهُ لَهُ رِضْوَانَهُ وَمَغْفِرَتَهُ

(ابن النجار عن ابن عباس)

RE. 438/11 (*Men karae kul hüva'llàhu ehadün elfe merretin*) “Her kim bin defa Kul hüva'llàhu ehad'ı okursa, (*fekadi'şterâ nefsehû mina'llâhi azze ve celle*) “Kendisini Azîz ve Celîl Allah'tan satın almış olur.” Yani cehennemden paçayı kurtarır, kurtarmasınavesile olur.

Bir oturmalı, bu bin defayı da hadisi duyunca insan hiç olmazsa birkaç defa yapmalı...

l. Her Namazdan Sonra On İhlâs Okumak

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁴

مَنْ قَرَأَ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ، دُبَّرَ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ
عَشْرَ مَرَّاتٍ، أَوْجَبَ اللَّهُ لَهُ رِضْوَانَهُ وَمَغْفِرَتَهُ

(ابن النجار عن ابن عباس)

RE. 438/12 (*Men karaa kul huva'llàhu ehad, dübüre külli salâtin mektûbetin aşera merrâtin, evceba'llàhu lehû rıdvânehû ve mağfiretehû*)

¹³ *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.586, no:2664; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.266, no:23466.

¹⁴ *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.599, no:2372; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.267, no:23471

(Men karae kul hüva'llàhu ehadün dübüre külli salâtin mektûbetin aşra merrâtin) “Her kim ki farz olan her namazın arkasından *Kul hüva'llàh*’ı on defa okursa.” Hah, bu kolay...

(Evceba'llàhu lehû rıdvânehû ve mağfiretehû) “Allah ona rızasını ve mağfiretini vacib kılar.” Yani mutlaka rızasına ve mağfiretine erer.

Her namazın arkasından parmaklarımız sayısınca ondefa okuyuverelim!

Bu *Kul hüva'llàhu ehad* Sûresi, çok kıymetli bir sûredir. Bunların hepsi işte peşpeşe sıralanmış, *Kul hüva'llàhu ehad*’ın fazileti ile ilgili.

Kıymetinin sebebi, Kur’an’ın Allah’ın kelâmı olması. Ayrıca fazileti; Allah’ın varlığını, birliğini, kudretini ifade etmesi. Ma’rifetullah ile ilgili bilgiler olduğu için, *Kul hüva'llàhu ehad*’ın sevabı çoktur.

Allah bizi ehl-i ma’rifet eylesin, ehl-i Kur’an eylesin... Çok hayırlara, sevaplara nâil olmak, şu hadislerde vaad edilen omükâfatlara ermek nasib eylesin...

Fâtiha-ı şerîfe mea’l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN

04. 08. 1985 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

